

че и тя за нѣщо се е замислила. Но нѣкжде, кждето каруцата захлопваше по нѣкое неравно мѣсто, тя се залавяше съ една или съ две ржце за сандѣка, понадигаше се и лицето ѝ се сбрѣчваше отъ болка. Къмъ Агата тя и не поглеждаше вече, каточе бѣше забравила за него. Агата стана още по-любопитенъ. Нѣкое време той не се обърна, остана неподвиженъ, като мислѣше какво да прави. Въ туй време той чу тихъ, плачливъ звукъ и се обърна: Минка бѣше затворила очи и, пребледнѣла, охкаше, виеше проточено като малко кученце, лицето ѝ все повече се бѣрчеше отъ болка. Изведнажъ тя усѣти, че я гледатъ и отвори очи.

— Кжде ме карашъ, проклетнико? Лудъ ли си? — извика тя. — Не виждашъ ли, че умирамъ?

Агата се уплаши и спрѣ каруцата.

— Какво ти е? — попита той.

— Какво ми е, — лошо ми е. А човѣка кара... гачели го гонятъ. И вади брадви и вжжета, какви не дивотии върши, а на мене душата ми излиза... Охъ, майко! Охъ, майчице... Майчицее... — заохка тя и заизвива.

Агата окачи юздитѣ и поиска да слѣзе.

— Какво правишъ? — извика Минка. — Карай! Карай, че ще умра тукъ срѣдъ кѣра. Нѣма ли наблизо село? Хора нѣма ли? При хора ме заведи, Васьо, умирамъ...

Агата разбра най-после какво става и на